

Стрѣлчо.

Не! Двѣ три думицы самои ся свършва.
 Отъ пнѣнадесять-тѣхъ хиляды франка
 които ся искатъ, заимодавецѣтѣ не ще мо-
 же да брои въ сребро освѣнѣ дванадесѣтъ
 хиляды; а за осталытѣ хиляды, трѣба
 длѣжшикѣтѣ да земне нѣкои други дреболии
 като, напримѣръ, постелки, украшенія, по-
 кжщинины, на които расписѣ-тѣ слѣдова, и
 които заимодовецѣ-тѣ е оцѣнилъ съвѣстно
 на колкото е можилъ по умѣренна цѣна.
 При това отъ дванадесѣтъ-тѣхъ хиляды
 франка ще ся извадятъ и лихвытѣ за всѣч-
 ката година.

Славчо.

Какво ще каже това?

Стрѣлчо.

Чуй сега расписѣтъ:

Първо, единъ одѣръ орѣховѣ съ чѣтыре кра-
 ка, съ дантелытѣ му зашиты ерѣзѣ дамас-
 ка, съ подобны шесть стола и съ завивка:
 всичкитѣ въ добро състояніе, и подплатены
 съ джамфезѣ сине-червенѣ. Друго, едно пер-
 де отъ аленѣ вѣлнянѣ платѣ, съ копринены
 ивицы и рѣсы.

Славчо.

Чи какво иска да правя азъ съ тѣзъ
 нѣща?

Стрѣлчо.

Нма йоще малко. Слушай.